

*„Класика е това, което на всеки му се
иска да е прочел, но никой няма желание
да четѐ!“*

Марк Твен

ДЖЕК ЛОНДОН

Властелинът на магиите. Разкази

Издателство

 ПАРИТЕТ

РУСКИ КНИГИ НА БЪЛГАРСКИ ЕЗИК

ВЛАСТЕЛИНЪТ НА МАГИИТЕ

Автор: Джек Лондон; 224 стр.

Превод: Красимира Абаджиева, Сидер Флорин, Симеон Андреев, Мария Хаджиянкова

Джек Лондон е признат познавач на човешката природа и майстор на тънкия психологизъм. В разказите му действието се развива, когато в американския Клондайк златният пясък тече като вода, мексиканските работници се бият за свобода, а моретата браздят кораби за лов на китове и тюлени. Героите на Лондон са корави мъже с благородни и горди сърца. Тези хора знаят цената на думите, а още повече – на мълчанието. Подвизите в разказите се редуват с нелепи казуси, борбата за печалба отстъпва пред топлото приятелство. Всеки от разказите е история за победа: над себе си, над условията, над природата, над собствената същност. Какви незначайни сили се крият у човек, който е оставен сам в ледената пустиня, и дали ще стигнат, за да може той да оцелее? Читателя го чакат невероятни обрати в сюжетите и шеметни развръзки.

В творбите си Джек Лондон поставя героите си в тежки условия и показва как пред лицето на опасността у човек се пробужда чувството за самота, първичният страх пред неизвестното и... любовта към живота. Пред вас е един сборник с блестящи приключенски разкази, които ще ви държат в напрежение от първата до последната дума.

**За поръчки на книги от сайта
www.paritetbg.com – 20% отстъпка**

© Предпечатна подготовка Паритет ООД

Всички права са защитени. Никаква част от тази книга не може да бъде възпроизведена в каквато и да е форма без писменото разрешение на притежателя на авторските права.

ISBN 978-619-153-362-6

ТЪРСЕТЕ В „КОЛЕКЦИЯ КЛАСИКА“

1. Истории от американски писатели – М. Твен, Ф. Брет Харт, Ъ. Томпсън-Ситън, О. Хенри, Дж. Лондон
2. Разкази от английски писатели – О. Уайлд, Дж. К. Джеръм, А. Конан Дойл, Р. Киплинг, Саки (Х.Х. Мънро)
3. Франсис Брет Харт. Двама американци и други разкази
4. Руски народни приказки
5. Разкази от руски писатели – А. Пушкин, Ив. Тургенев, А. Чехов, А. Куприн, Ив. Бунин, М. Булгаков, А. Платонов.
6. Андрей Платонов. Разкази
7. Ги дьо Мопасан. Господин Паран и други разкази
8. Джеръм К. Джеръм. Трогателна история. Разкази и есета
9. Артър Конан Дойл. Да стигнеш навреме. Разкази
10. Едгар Алън По. Страшни разкази
11. Кратки разкази от цял свят

12. Марк Твен. Невероятни истории. Разкази
13. Приказки – П. Бажов, Н. Лесков, В. Гаршин, Д. Мамин Сибиряк, Братя Грим, Х. К. Андерсен, О. Уайлд, Г. Райчев, Е. Пелин
14. Джек Лондон. Властелинът на Магиите. Разкази
15. Бърнард Шоу. Пигмалион и шест разказа
16. Повести – А. Толстой, А. Платонов
17. Петлето и други повести – Алексей Толстой
18. Съветски разкази от началото на ХХ век – М. Горки, Ал. Куприн, В. Шишков, Ал. Грин, Ал. Толстой, Вл. Булгаков, А. Платонов
19. Истории за деца от руски писатели – Л. Толстой, Н. Лухманова, Д. Мамин Сибиряк, Ал. Серафимович, Вл. Дуров, Ал. Куприн, Л. Чарская, Ал. Толстой
20. Смешни разкази от близо и далеч – М. Твен, О. Хенри, Р. Бенчли, А. К. Дойл, Дж. К. Джеръм, Ч. Левър, Х. Х. Мънро (Саки), С. Чорни, А. Аверченко, А. Чехов

СЪДЪРЖАНИЕ

ПЪРТИНАТА С ЛЪЖЛИВИТЕ СЛЪНЦА <i>превод Красимира Абаджиева</i>	7
В ДАЛЕЧНА СТРАНА <i>превод Сидер Флорин</i>	29
МЪЖЕТЕ ОТ ЧЕТИРИДЕСЕТА МИЛЯ <i>превод Сидер Флорин</i>	61
СЪЮЗЪТ НА СТАРЦИТЕ <i>превод Симеон Андреев</i>	78
ОНОВА, КОЕТО НЕ МОЖЕШ ДА ЗАБРАВИШ <i>превод Мария Хаджиянкова</i>	108
ПОЛЗАТА ОТ СЪМНЕНИЕТО <i>превод Сидер Флорин</i>	125
ОБИЧАЯТ НА БЕЛИЯ ЧОВЕК <i>превод Симеон Андреев</i>	159

БОРБА ЗА ЖИВОТ

превод Симеон Андреев 183

ПРИЯТЕЛ

превод Симеон Андреев 193

ВЛАСТЕЛИНЪТ НА МАГИИТЕ

превод Мария Хаджиянкова 203

ПЪРТИНАТА С ЛЪЖЛИВИТЕ СЛЪНЦА

Ситка Чарли пушеше лулата си и замислено гледаше изрезката от вестник на стената. От половин час я изучаваше внимателно, а аз тайно го наблюдавах. Нещо се мътеше в ума му и каквото и да бе то, бях убеден, че си заслужава да го разбере. Много бе живял той и много бе видял; постигнал бе и чудото на чудесата: обърнал гръб на своите, той се бе преобразил в бял човек – доколкото това е възможно за индианец – дори и по начина си на мислене. Както сам казваше – дошъл на топло, настанил се до огъня ни и така станал един от нас.

Попаднахме на изоставена хижа след тежък ден по пъртината. Когато нахранихме кучетата, измихме съдовете от вечерята и се приготвихме за лягане, вече можехме да се наслаждаваме на най-приятния час от ежедневието на всички пътешественици в Аляска – часа, в който след изпушването на последната лула нищо други освен леглото не очаква умереното ти тяло.

– Е? – наруших най-сетне тишината.

Той извади лулата от устата си и само каза:

– Не разбирам.

Дръпна от лулата, отново я извади и посочи с нея към изрезката:

– Тази картина там – какво означава? Не разбирам.

Погледнах картината. Мъж с ужасно злобно лице и с драматично притисната до сърцето дясна ръка бе политнал назад. Пред него с израз на ангел унищожител и черти на Адонис стоеше друг мъж с димящ пистолет в ръка.

– Единият убива другия – казах аз, изпитвайки осезаемо затруднение и смут в обяснението си.

– Защо? – попита Ситка Чарли.

– Не знам – признах аз.

– Тази картина е цялата край – каза той. – Тя няма начало.

– Картина от живота – рекох аз.

– Животът има начало – възрази той.

– Я виж тази картина – казах аз и посочих една друга изрезка на стената. – Тя означава нещо. Кажете ми какво означава според теб.

Той я гледа няколко минути и накрая каза:

– Момиченцето е болно. Този, който го гледа, е докторът. Не са спали цяла нощ – газта в лампата е на привършване и първите утринни лъчи

надничат през прозореца. Болестта е страшна, може би то ще умре. Затова докторът е така угрижен. А това е майката. Болестта е страшна, защото майката е сложила глава на масата и плаче.

– Значи разбираш картината – заявих аз.

Той поклати отрицателно глава и попита:

– Момиченцето умира ли?

Сега пък аз мълчах.

– Умира ли? – повтори той. – Ти, като художник може би знаеш.

– Не, не знам – признах аз.

– Това не е животът – категорично отсъди той. – В живота момиченцето или ще умре, или ще оживее. В живота нещо се случва. Не, не разбирам картините.

– Картините са моменти от живота – казах аз. – Ние рисуваме живота такъв, какъвто го виждаме. Например ти, Чарли, пътуваш по пъртината. Нощ е. Виждаш хижа. Прозорецът свети. Поглеждаш през прозореца за секунда-две. Виждаш нещо вътре и продължаваш по пътя си. Може да видиш човек, който пише писмо. Тогава ти си видял нещо без начало и край. Нищо не се е случило. И все пак ти си видял момент от живота. След това си го спомняш. Той остава като картина в паметта ти. А прозорецът е рамката на тази картина.

Чарли дълго пуши, без да продума. След това поклати глава и веднъж-дваж въздъхна. После изтърси пепелта от лулата си, внимателно я напълни и след дълбокомислена пауза отново я запали.

– Тогава и аз съм виждал много картини от живота – подхвана той. – Не рисувани, а видени с очите. Като онази през прозореца с човека, който пише писмо. Виждал съм много моменти от живота без начало, без край, без смисъл.

Той изведнъж се размърда, погледна ме право в очите и се взря внимателно.

– Ето, ти си художник. Как би нарисувал нещо, което аз съм виждал – една картина без начало, чийто край не разбирам, момент от живота със Северното сияние за свещ и Аляска за рамка?

– Това би било много голяма картина – промълвих аз.

– Много заглавия има за тази картина – продължи той. – Но тъй като в нея има много лъжливи слънца, ми идва на ум да я нарека „Пъртината с лъжливите слънца“. Преди седем години, есента на деветдесет и седма, видях тази жена за пръв път... На езерото Линдърман имах едно кану. Минах по Чилкутското дефиле с две хиляди писма за Досън. По това време всички бяха хукнали към Клондайк. Много хора по пърти-

ната. Много хора секат дървета и правят лодки. Водата е пред замръзване, сняг във въздуха, сняг на земята, лед по езерото и по реката. Всеки ден все повече сняг, все повече лед; всеки ден може да настъпи заледяване. И тогава – няма вода, всичко е лед и всички вървят. До Досън – шестстотин мили. Дълъг път, а лодките вървят много бързо. Всички искат с лодка. Всички казват: „Чарли, двеста долара, вземи ме с кануто“, „Чарли, триста долара“, „Чарли, четиристотин долара“... Аз казвам: „Не“. Винаги казвам: „Не“. Аз съм пощальон. На езерото Линдърман съм сутринта. Вървял цяла нощ, много уморен. Правя закуска, ям, после спя на брега три часа. Събуждам се. Десет часът. Вали сняг. Има вятър, много вятър, духа попътно. До мен в снега седи жена. Бяла жена, млада, много хубава. Може би на двайсет, може би на двайсет и пет. Гледа ме. Аз я гледам. Много е уморена. Не е танцовачка. Веднага разбирам. Добра жена и много уморена. „Ти си Ситка Чарли – казва тя. – Аз отивам в Досън. С твоето кану – колко?“

Аз не искам никого в кануто. Не ми се иска да кажа „Не!“. Казвам: „Хиляда долара“. Тя ме изглежда много сериозно и пита: „Кога тръгваш?“. Казвам: „Веднага“. И тя е съгласна – ще ми даде хиляда долара.

Какво мога да кажа? Не искам жената, но нали дадох дума, че за хиляда долара ще я взема? И тази жена, тази млада жена, сам самичка на пъртината, в снега, изважда хиляда долара в банкноти и ми ги слага в ръката. Гледам парите. Гледам нея. Какво мога да кажа? Казвам: „Не, кануто ми – много малко. Няма място за багаж“. Тя се смее. Казва: „Аз съм голям пътешественик. Ето ми багажа“. И подритва малък вързоп в снега. Два кожуха, отвън брезент, а вътре – женски дрехи. Вдигам го. Около трийсет и пет фунта. Учуден съм. Тя го взима. Казва: „Хайде, да тръгваме“. Какво мога да кажа? Слагам одеялата си в кануто. Тръгваме.

Ето така видях жената за пръв път. Вятърът беше попътен. Сложих малко платно. Кануто вървеше много бързо. Жената много се страхуваше. „Щом толкова имаш страх, защо си в Клондайк?“, питам аз. Тя ми се смее, силно се смее, но все така я е страх. И е много уморена. Минавам с кануто по бързеите и стигаме до езерото Бенет. Сняг, лед, вятър като хала, но жената е много уморена и заспива.

Вечерта правим стан на Ветровития ръкав. Жената сяда до огъня, вечеря. Гледам я. Хубава е. Оправя си косата. Много коса, кафява. А когато обръща глава, тя е като злато на пламъците и

от нея хвърчат искри като златен дъжд. Очите ѝ – големи и кафяви. Когато се усмихва... как да кажа... когато се усмихва, аз знам, бял мъж... обича да целуне, ей така, както се усмихва. Не е похващала тежка работа. Ръцете ѝ са нежни като на бебе. Не е слаба, а закръглена като бебе; ръце, крака, мускули – всичко нежно и закръглено като на бебе. Талията ѝ е тънка и когато се изправи, когато върви или когато помръдне ръка или глава, тогава... не знам думата... тогава е хубаво да я гледаш, сякаш... сякаш е издялана като хубаво кану, точно така, и когато се движи прилича на хубаво кану, плъзгащо се по тиха вода или подрипващо по нея, когато е разпенена, стийна и буйна. Хубаво е да я гледаш.

Питам я как ѝ е името. Тя се смее. После казва: „Мери Джоунс ми е името“. Но аз знам, че не се казва Мери Джоунс. В кануто е много студено и от студа тя понякога не се чувства добре. А когато ѝ е добре – пее. Гласът ѝ е като сребърно звънче и на мен целия ми е добре, така както ми е в черквата на мисията „Свети кръст“; когато тя пее, аз се чувствам силен и гребя като бесен. Тогата тя се смее и казва: „Мислиш ли, че ще стигнем Досън преди заледяването, а, Чарли?“ Понякога седи в кануто и мисли за нещо далечно, очите ѝ ей такива едни, празни. Не вижда

Ситка Чарли, нито леда, нито снега. Тя е много надалеч. Често, когато мисли за нещо далечно, лицето ѝ не е хубаво. Прилича на много ядосано лице, като лицето на човек, който иска да убие друг човек.

Последен ден преди Досън; много лош. Брегови лед във всички водовъртежи, ледена каша по течението. Не мога да гребя. Кануто замръзва в леда. По целия път по Юкон се движим сред лед. После ледът спира, кануто спира, всичко спира. „Да идем на брега“, казва жената. Аз казвам: „Не. По-добре да чакаме“. Полека-лека всичко тръгва отново по течението. Вали много. Не виждам. В единайсет вечерта всичко спира. В един пак тръгва. В три спира. Кануто е сплескано като черупка на яйце, но е върху леда и не може да потъне. Чувам ръмжене на кучета. Чакаме. Спим. Полека-лека се зазорява. Вече не вали. Заледено е и пред нас е Досън. Кануто е сплескано, но точно пред Досън Ситка Чарли е пристигнал с две хиляди писма с последната незамръзнала вода.

Жената наема хижа на хълма и една седмица не я виждам. Един ден идва при мен. „Чарли – казва тя, – искаш ли да работиш за мен? Ще ми караш кучетата, ще правиш стан, ще пътуваш с мен“. Казвам, че изкарвам доста пари, като разнасям писма. Тя казва: „Чарли, аз ще ти дам

повече пари“. Казвам ѝ, че копачите в мините получават по петнайсет долара на ден. Тя казва: „Това прави четиристотин и петдесет долара месечно“. А аз: „Ситка Чарли не е копач“. Тогава тя казва: „Ясно, Чарли. Ще ти дам седемстотин и петдесет долара месечно“. Добри пари. И аз отивам да работя за нея. Купувам кучета, шейна. Пътуваме нагоре по Клондайк, Бонанза, Елдорадо, Индианската река, Серния ручей, до Доминиън и обратно през вододела до Златното дъно и Много злато до Досън. През цялото време тя търси нещо. Не знам какво.

Има малък пистолет, пъхнат в колана. Понякога го изпробва по пъртината.

В Досън идва мъжът. По кой път – не знам. Само знам, че е чечако, или както вие им казвате – новак. Ръцете му са нежни. Никога не е похващал тежка работа. Първо мисля, че ѝ е съпруг. Но е много млад. Може би дваисетгодишен. Очи сини, коса руса, малки мустаци – руси. Казва се Джон Джоунс. Може би ѝ е брат. Не знам.

Една нощ в Досън аз спя. Той ме събужда. Казва: „Пригответи кучетата. Тръгваме“. Повече не питам. Приготвям кучетата, тръгваме. Спускаме се по Юкон. Нощ е, ноември и много студено – шейсет и пет градуса под нулата. Тя е нежна. Той е нежен. Студът хапе.